

Podle § 51 tr. ř. je za místo spáchaného činu pokládati místo, kde byla, nehledíc k výsledku, předsevzata činnost pojem trestného činu dovršující. I když činnost byla zahájena v obvodu krajského soudu v Olomouci (podáním dopisu na poštu), přece byla činnost zákonem ke skutkové podstatě podvodu ucházením se o křivé svědectví podle § 199 a) tr. zák. předpokládána (jakékoli, třeba bezvýsledné působení na vůli třetí osoby ve smyslu a k cíli, jak naznačen je v § 199 a) tr. zák.) — dovršena v obvodu krajského soudu v Liberci, dodáním dopisu Františku F-ovi, kdy se tento o obsahu dopisu dozvěděl. Až do té doby mohlo jíti jen o pokus zločinu a za tohoto předpokladu byly by arci místem činu P., v obvodu krajského soudu v Olomouci, kde byl dopis předán poštovní dopravě. Leč obviněnému klade se za vinu dokonaný zločin ucházení se o křivé svědectví podle § 199 a) tr. zák. a tu jest otázku místní příslušnosti řešiti s hlediska dokonaného zločinu. Na věci nemění nic, že obviněný je vedle zločinu podle § 199 a) tr. zák. stíhán i pro přestupek krádeže podle § 460 tr. zák., a že proto jde o spojitě trestní věci ve smyslu prvního odst. § 56 tr. ř. Neboť, i když, pokud jde o přestupek krádeže, předešel okresní soud v Uničově (obvod Olomouc), přece podle poslední věty druhého odstavce § 56 tr. ř. řídí se příslušnost podle zločinu, v důsledku čehož je příslušným pro oba trestné činy krajský soud v Liberci.

Čís. 3757.

Skutková podstata podle první věty § 87 tr. zák. nevyžaduje, by se čin podniknutý ze zlomyslnosti nesl k provozu jízdy železniční nebo děl a podniků uvedených v § 85 c) tr. zák.

Skutková podstata zločinu podle § 87 tr. zák. nevylučuje, by čin ze zlomyslnosti nebyl podniknut po případě i výlučně na vlastním majetku pachatele, jen když jím bylo způsobeno podle jeho zlomyslnosti nebezpečenství pro cizí majetek, v § 85 b) tr. zák. naznačené.

Pokud sem spadá polití petrolejem a zapálení nábytku v bytě.

(Rozh. ze dne 31. ledna 1930, Zm I 569/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 19. dubna 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem veřejného násilí podle § 87 tr. zák.

Důvody:

Pokud zmateční stížnost vychází z předpokladu, že obžalovaný byl omylem odsouzen pro zločin podle § 87 tr. zák. a že rozsudek měl na mysli § 85 tr. zák., není provedena po zákonu, neboť rozsudek jak zjišťováním podstatných náležitostí skutkové podstaty zločinu veřejného násilí podle § 87 tr. zák. po stránce objektivní i subjektivní, tak i podřazením oněch skutkových zjištění pod zákonný předpis § 87 tr. zák. jasně vyjadřuje, kterým trestným činem uznává obžalovaného vinným,

zmateční stížnost pak v části té ze skutkových zjištění rozsudkových nevychází. Byl obžalovaný ve shodě s obžalobou uznán vinným podle první věty § 87 tr. zák., podle které se nevyžaduje, by se čin podniknutý ze zlomyslnosti nesl k provozu jízdy železniční nebo děl a podniků uvedených v § 85 c) tr. zák., jak se stěžovatel patrně domnívá. Stížnost není odůvodněna ani, když, připouštějíc, že nejde o mylné dovolávání se § 87 tr. zák., poukazuje k týmž výtkám, jež před tím vznesla proti domnělému odsouzení obžalovaného pro zločin podle § 85 tr. zák. Namítá, že z výpovědi svědkyň O-ové a N-ové jest patrné, že zapálením slavníku nevzniklo nebezpečí pro život, zdraví a pro bezpečnost cizího majetku, poněvadž prý svědkyně výslovně potvrdily, že oheň nebyl veliký, byl lehce uhašen, takže ani hasiči nemusili zakročiti, nebezpečí nebylo, poněvadž požár byl ihned zpozorován a k jeho uhašení stačilo několik štandlíků vody, a vytýká takto rozsudku neúplnost podle § 281 čís. 5 tr. ř. proto, že k údajům svědků těch nepřihlíží. Leč rozsudek bere za podklad skutkového zjištění mimo doznání obžalovaného a přečteného trestního oznámení i výpověď svědkyně Kateřiny O-ové, a třeba že ji blíže neuvádí, jest patrné z povšechného odvolání se na prameny zjištění, že k jejím údajům přihlížel. Svědkyně tato sice uvedla, že nebezpečí tu nebylo, poněvadž byl požár ihned zpozorován, avšak včasné objevení a potlačení ohně, které bylo náhodné a na vůli a na činnosti obžalovaného nezávislé nemění nic na nebezpečnosti činu samotného, již by byl nabyt, kdyby nebylo včas zabráněno rozšíření ohně. Údaje svědkyně O-ové a N-ové o rozsahu ohně v době jeho zpozorování a o způsobu uhašení netýkají se skutečností rozhodných a nemění nic na skutkovém zjištění nalézacího soudu, že při způsobu zapálení (polití nábytku petrolejem) mohla býti ohrožena tělesná bezpečnost lidí i cizí majetek ve větším rozsahu. Zmateční stížnost dále namítá, že obžalovaný nezapálil majetek cizí, nýbrž svůj vlastní nábytek, pokud se týče věci, jichž byl spolumajitelem. Napadený rozsudek v této příčině uvádí jen, že obžalovaný zapálil nábytek ve svém bytě, a že jeho manželka byla spoluvlastnicí nábytku a bytového zařízení; že dalším spoluvlastníkem byl obžalovaný, rozsudek výslovně nepraví. Než, i kdyby tomu tak bylo, neměnilo by to nic na podřadění činu pod předpis § 87 tr. zák., ježto skutková podstata tohoto zločinu nevyklučuje, by čin ze zlomyslnosti nebyl podniknut po případě i výlučně na vlastním majetku pachatele, jen když jím bylo způsobeno podle jeho zlomyslnosti nebezpečnost pro cizí majetek v § 85 b) tr. zák. naznačené, což rozsudek zjišťuje způsobem náležitým jak po stránce objektivní, tak i subjektivní.

Čís. 3758.

Předmětem odstranění (pokažení, zničení, zbavení ceny, vzdání se) při trestném činu zmaření exekuce podle § 1 zák. ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák. mohou býti jen takové věci nebo majetkové předměty, na něž lze podle příslušných předpisů vésti exekuci.

Ani předměty, na něž podle § 37 ex. ř. uplatňuje třetí osoba práva činící provedení exekuce nepřípustným, ani předměty z exekuce podle